

חַתָּת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרִשְׁת נח ג' חֲשׁוֹן ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעִי עִם רִשׁ"י

למרות שילדיו ונכדיו של נח היו צריכים לעבור לגור ברחבי העולם כדי למלא אותו שוב באנשים אחרי המבול, החליטו כלם לגור יחד. הם רצו להראות לה' שיש להם אחדות.

נמרוד, שאהב למרוד – ולהלחם בה', שכנע אותם שה' חושב רק על עצמו ולא מתחלק אתם בשמים. לכן עליהם לבנות מגדל גדול ולהראות לה' שגם הם יכולים לעלות לשמים. הוא גם שכנע אותם שהמבול היה משהו נורמלי שיכול לקרות שוב, והם צריכים ליהיה להם בנין מספיק גבוה כדי להציל עצמם אם זה יקרה שוב.

האנשים חפשו מקום שיהיה מתאים לכך, היות שלא היו בו אבנים. הם הכינו לבנים בעצמם כדי לבנות עיר ומגדל מאוד גבוה.

ה' התבונן במגדל וראה שכשהם חיים יחד, הם גם עושים בעיות יחד! אבל בגלל האחדות שלהם, ה' לא הרג אותם. במקום זה, הוא בלב את שפתם, כל קבוצה דברה בשפה אחרת כך שהם לא יכלו לשוחח עוד אחד עם השני. כל האנשים שדברו את אותה שפה, עברו לחלק אחר של העולם, והפסיקו לבנות את העיר. המקום הזה נקרא בבל, כיון ששם ה' בלב אתם ולא יכלו עוד לדבר אחד עם השני.

עכשיו התורה מספרת על הדורות מנח ועד אברהם! לא שומעים כל כך על אברהם בהיותו ילד צעיר. ספורים אלה אנו מכירים מהמדרש.

התורה מספרת על המשפחה של אברהם ורומזת על הספור של אברהם בכבשן האש. לומדים שאברהם התחתן עם שרי, שקראו לה גם יסכה.

בסוף הפרשה אברהם עובר מאור כשדים והולך לחרן בדרכו לארץ ישראל. אבא שלו, תרח, עבר יחד אתו כיון שחזר בתשובה והתחיל להאמין בה', אבל התבייש שאנשים אחרים יראו אותו. תרח נפטר

תהלים / יום ג' לחדש פרקים י"ח- כ"ב

בתהלים היום, יש פרק אותו אומרים מידי יום- פרק כ'.

הרבי הרייז בקש שכל אחד יאמר את הפרק הזה מידי יום.

ישנם ימים שבהם אומרים פרק זה בסדר התפלה, אולם ביום שבו לא אומרים תחנון (כמו מאמצע חדש תשרי או כל חדש ניסן) הפרק הזה לא מופיע בתפלה. בימים אלו יש לומר את פרק כ' מיד בסיום התפלה.

תניא / אגרת הקדש סימן כ"ה (ג' מרחשון שנה פשוטה)

כעת שהאדמו"ר הזקן סיים להסביר את אמרת הבעל שם טוב (על גוי שמפריע ליהודי באמצע התפלה) הוא מסביר למה המתנגדים חשבו שהבעל שם טוב טעה בזה שהוא אמר את הרעיון הזה. כמו שלמדנו, אם באמצע התפלה, גוי מנסה לבלבל ואין שום דבר שאפשר לעשות, למשל באמצע תפילת עמידה שאי אפשר לזוז.. יש לזכר שהשכינה נמצאת בגלות בתוך המלים של אותו גוי, וה' שולח מסר להתפלל עוד יותר חזק ועם יותר כוונה.

אפילו שאותם המתנגדים למדו זה, הם לא חשבו שזה הגיוני לומר שהשכינה יכולה להיות בתוך המלים של גוי שמפריע ליהודי, הם צחקו ולעגו לחסידות.

אבל כל אחד מאתנו יודע שה' נמצא בכל מקום, כל הזמן, זוהי אמונה שיש לכל יהודי.

אבל אולי הם אומרים משהו נכון? איך אנחנו יכולים לומר שה' נמצא בתוך גוי שמנסה להציק ליהודי? למדנו שה' בחר לשים את עצמו בגלות שם. כמובן אנחנו לא מבינים למה!

איך בכלל אנחנו יכולים להבין את ה' שברא אותנו?

זו היתה רק דגמה אחת כדי להבין דברים שהבעל שם טוב למד. אם יש למישהו עוד שאלות, אומר האדמו"ר הזקן לא לצחוק אלא לשלח אליו שליח, והוא, האדמו"ר הזקן יסביר לו את הענין באפן שלא יהיו עוד שאלות על הבעל שם טוב.

היום יום / ג' מרחשון

ה"היום יום" של היום הוא המשך מאתמול, למדנו שהאדמו"ר הזקן אמר לחסידים שצריך "לחיות עם הזמן" - עם הפרשה של השבוע, שצריכים לחשב על כך במשך השבוע ולמצא את ההוראות שאנחנו יכולים ללמד ולחיות אתם מתוך הפרשה.

אם "חיים עם הזמן" במהלך השבוע נרגיש במצב הרוח של הדברים שקורים בחמש. ולכן השבועים הראשונים של למוד החמש, הם לא שבועות כל כך שמחים.

בפרשת בראשית, אפילו שזה שמח ומרגש שחושבים על איך ה' ברא את העולם, ונמצא אתנו עד הרגע הזה, זה קצת עצוב לחשב על איך אנשים יכולים לעשות עברות שגורמים לה' להיות כל כך עצוב ולכעס עד כדי כך שהוא רוצה לעשות מבול.

ובפרשת נח, אפילו שהסוף שמח ומרגש כשחושבים על הלדתו של אברהם אבינו, עדין יש קצת עצב כשיודעים על כך שהעולם השמד במהלך המבול.

אולם בפרשת לך לך זהו השבוע הראשון שחושבים רק על דברים שמחים ומרגשים במהלך כל

הַפְּרָשָׁה. עַל אַבְרָהָם אָבִינוּ וְעַל מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁלֹּו שְׁבָזְכוּתָהּ יֵשׁ לְכָל אֶחָד מֵאַתָּנוּ אֶת כַּח מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ!

לומדים מהדגמה שאברהם אבינו נתן לנו, במהלך כל יום בשבוע!

ספר המצוות / מצות עשה ק"ט

המצוה היומית, **מצות עשה ק"ט** היא אותה מצוה כמו אתמול. שאדם או כלי יכולים להטהר על ידי קיום ההלכות הנוגעות להליכה למקוה.

רמב"ם / הלכות מקואות פרקים ב', ג', ד'

היום ברמב"ם, לומדים עוד הלכות על מקוה.

פרק ב' - מסביר מה נחשב לחציצה אצל אדם שצריך לטבל במקוה. חציצה - דבר החוסם את מעבר מי המקוה לנגע בכל החפץ או האדם כדי שלא יקבל טמאה. אם יש דבר שלא אכפת לאדם שזה תקוע אצלו, בדרך כלל לא נחשב חציצה, זה נחשב כאלו חלק ממנו. שרשרת רופפת איננה נחשבת חציצה, היות ומי המקוה עדין יכולים לעבור תחתיה.

פרק ג' - מסביר אלו דברים חוצצים על כלים. פתמי דם על בגדים הם חציצה, אלא אם הם על בגד של קצב שרגיל שיהיה לו דם על בגדו.

פרק ד' - מסביר שמקוה לא יכול להיות ממים שאדם שאב, זה חייב להיות מים שהגיעו באופן טבעי מה, כמו מי גשמים או מי מעין. ובלבד שיש שם ארבעים סאה (יחידת משקל) של מי גשמים, אולם מתר לערבב אותם עם מים שאובים (למשל מים מחבית).

דרכי החסידות / מי נח - מטרת המבול

בפרשת השבוע, פרשת נח, לומדים על המבול שה' המטיר על העולם. התורה מכנה את המים שכסו את פני הארץ בשם "מי מבול".

בהפטרה, הנביא ישעיה גם הוא מדבר על המבול. ה' דבר אל הנביא והוא התנבא על המבול. בנבואה, ה' לא קורא להם מי מבול, אלא מכנה בשם "מי נח".

זה נראה מוזר, המשמעות של המילה נח בעברית היא דבר נעים ונח ולכן בנוי מי המבול בשם "מי נח" הוא בעצם נשמע כאלו המבול היה נח.

כאשר ה' דבר עם הנביא הוא מגלה לו סודות ורזין כך שהנביא יכול לדעת את המשמעות הפנימית של הדברים.

כאשר ה' אמר לישעיהו על המבול, ה' קרא לו מי נח. בגלל שהסבה העקרית למבול הייתה סבה של נוחות. בתורה אור, האדמו"ר הזקן מסביר שה' לא היה צריך להמטיר את המבול אילו רצה להשמיד את העולם. ה' היה צריך פשוט להפסיק לברא את העולם, כמו שלמדנו פעמים רבות בתנ"א ובמקורות נוספים שהעולם עומד וקיים רק במאמר ה'.

ה' שלח את המבול מסבה שונה. כדי לטהר את העולם. כמו כלי שטובלים אותו במקוה של ארבעים סאה מים והוא נהיה טהור, ה' בסה את הארץ במים למשך ארבעים יום כדי לטהר אותה. לכן אמר ה' לנביא, שמטרת המבול היא לטהר את העולם - ולכן מכנה אותו בשם מי נח. - דבר נעים.

(ראה ליקוטי שיחות חלק כ', פרשת נח עמוד 286)

גאולה ומשיח / לטעם משיח

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

במהלך המבול, ה' השמיד את העולם כלו על מנת לבנות אותו מחדש, והפעם בראוי. מכל החיות שהיו בעולם רק אלו שהיו בתבה נצלו.

למרות שהתבה הייתה גדולה, היו סוגים רבים של חיות. היה צפוף מאוד בתבה. לא הייתה אף מריבה בין החיות. הנחשים שהיו רגוע ליד הצפורים ואריות רבצו ליד הכבשים. הכל היה שליו ושלם כמו שהיה באשר משיח יבוא.

באשר המבול הסתיים, וכל החיות היו צריכות לעזב את התבה, תקופת השלום הזו הסתיימה. האריות חזרו להרגלם לרדף ולתקף בעלי חיים אחרים והנחשים המשיכו להכיש וללכוד בעלי חיים שונים לצורך מזונם. הזמן המיוחד הזה הסתיים.

מאז שה' ברא את העולם, הוא רוצה שנבנה מחדש את הטעם הזה של משיח, באשר כולם, כולל החיות יוכלו לחיות בשקט ובשלווה לנצח.

(ראה ספר השיחות ה'תש"נ פרשת נח. ילקוט משיח וגאולה על התורה נח עמוד 25)